

Iz cikla „Marija“.

Si ti? Si ti?

Ko si se pojavil
in si me pozdravil
z očmi —
tedaj, moj gost,
vso dolgo noč
premišljala tvojih oči sem skrivnost,
njih bliskoma prodirno moč.
Vso dolgo noč so žarele nad mano,
bedele nad mojo prikrivano rano,
vsem skrito ljudem,
a tvojim očem
takrat že očito, vem . . .

Si ti? Si ti?

Za tabo gre misel, ko hodiš po cesti,
korake, pozdrave, vse polno zavesti.
Ko na vrtu med gredami sanjaš,
nad rože drhteče se sklanjaš,
kot da jim šepečeš ljubega kaj,
ne veš, kdo te gleda od okna skrivaj . . .

In kadar pod brajdo pred trto stojiš,
je moja misel čudna —
vsa glava od nje mi je trudna:
glej — mož ob ženi se mi zdiš.

Bojiš se, da je ne užališ,
in prosiš jo in hvališ
za dar, ki rada ti ga da,
ker te pozna moža . . .

O, bodi ti!

Oton Zupančič.

V zelenih lesih.

V zelenih lesih, polnih tihega šumenja,
sem srečal jo, kjer jagode se rdeče
skrivnostno smejejo v mahovju,
ko skozi veje dan je trepetal.
V zelenih lesih, polnih šelestenja,
govoril sem besede ji drhteče
in bila je kot lilija v vodovju,
ko v daljo jo zanaša val.

In bila je kot mak, ki rdi pod solncem,
ko sem poljubil usta ji koralna
in strepetal sem poln stobarvnih sanj.

V zelenih lesih, polnih šepetanja,
so prišla v naju hrepenenja daljna
in čula sva, kako se vrhu vrh priklanja
in v les prišel je čar, da ves le misli nanj —

V zelenih lesih so objele
me roke snežnobeke.
Od njiv šumel je žitni klas,
od polj brnel je koscev glas,
nebo je lilo v les sijaj blesteč.
Molčala sva v brezmejnost hrepeneč —
in v dalji se smejal je Pan.

Vojeslav Molè.

